

LUDAS MATYI

a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik
minden vasárnap.
Ára 3 óra
csak egy forint.

Az előfizetési pénz
a kiadó-hivatalba
3 korona-uteza, 18. szám alá
küldendő.

Pest, sept. 22.
1867.
25. szám.

Gyűjtőknek
öt előfizető
után
tiszteletpéldány jár.

SZERKESZTŐI IRODA:
Magyarutca 1. sz.
ide küldendő mindenféle kézirat,
mely Luda s Matyi nak van
szánva.

Alkotmányos töprenkedések.

Vajjon mit csinál most Deák szent Lászlóban?
Erre a publikum kíváncsi valóban.

Csendes magányának élvezit keresi, —
Vagy tán a közösügy vonaglását lesi?

Ideje volna ha szólna valahára . . .
Rá jár a rud nagyon hűséges pártjára.

Szegény árva nyája annyira elszéledt:
Nehány juha már a tigrisekhez tévedt.

Jámbor juhnyáj ugyan mi lesz most belőled?
Más legeli el a borostyánt előled.

Pásztor nélkül nem érsz . . nem egy fakolompot,
Hogy magad lábán jársz, nem hiszed, de mondd.

Uj alkotmányotok semmikép se ékes,
Bölcsességtek pedig szörnyüképen kétes.

Zabi az ujszülött, korántsem törvényes . .
Szopni — az igaz tud, mert örökké éhes.

E fattyunak vajjon ki lesz keresztapja?
Türr hazánkfia-e . . . avagy pedig Klapka!

Hogy idétlen kölök . . már mindenki látja . .
Nem életre való, csak a száját tátja.

Hijába dajkálja sok kuruzsló bába:
Koporsóban van már annak a fél lába.

Ha rá jön a krízis s pedig nemsokára —
Keresztelő után temetése várja.

KONDOR MARCZI.

Krónikai töredékek 1867-ről.

- Január. } E két hóban általános remény és vajudás**
Február. } közt sinlődött az ország, hogy hát ha mégis
 lesz valami abból az alkotmányosságból.
 Megteremtetik a közöstudgy.
- Márczius.** Hét országra szóló öröm, hogy Magyarországnak 18 teljes évi kinszenvedése után független felelős magyar miniszteriuma van. — Országos illuminátió! Hegy és völgy csak a szózatot dudolja.
- Április.** Bolondok hava. Annyi áldást és szerencsét szórnak mindenfelől telegráfon a cseesemő miniszteriumra, hogy tizedrésze sem fér rá. A világnak legjobb humorisztikus lapja!! . . Ludas Matyi megindul. A dalárdák még mindig bögnék.
- Május.** Magyarországon a vármegyék és királyi városok restórálnak. A provisoristák mindeütt győzelmet aratnak.
- Junius.** Magyarországnak minden kívánalmi és óhajai egytől egyig teljesülve vannak. (már t. i. világosan szólva annak a „Magyarország“-nak, mely a miniszteriumnál később született s melynek dajkája és édelgetője Pompéri János; — ki oly szerencsésen átugrotta a jászladányi képviselőseget, mint a kabai eszmadia a garádját.) Na ha már Magyarországnak mindene meg van mit szeme szája kívánt, — tehát csak Erdélynek is jut valami. Az igaz, a pénz-, had- és külügy s más efféle apróságokon kívül minden meg van. Meg van a fináncz — stempel — steuerbuch — trafik; szóval minden úgy van mint Bach és Schmerling idejében.
- Julius.** A posta magyar lábra szerveztetődik, ezt nemzeti színű szekrények hirdetik az utczák szegletén. Még a verebek is csiripolják az alkotmányos szabadságot. Az excellentiás méltóságos és nagyságos uraságok a dolgok ily mágnásos fordulatával szinte mind meg vannak elégedve, a kisebbségnek, már mint a népek pedig muszáj megelégedve lenni.
- Augusztus.** Erdélyben a megyék és székelyszékek szinte restaurálva vannak, — a magas kormány teljes megelégedésére a Bach és Schmerling huszárak kevés kivétellel mind bekapituláltak ismét. Az öröm nagy a beamterek között, de a szomorúság még is nagyobb az elégedetlen nép között. Buzahordás és nyomtatás van. A szegény népek azonban nincs pénze s ezért le van hangolva. Várja a konstitutiótól az adóleszállítását, akarám mondani az adó exequáltatását.
- September.** Hogy mind az, mit a bolond világ kitartó hazafiságnak, elkövetkezettességnek, becsületességnek szokott nevezni, csakugyan ábrándos bolondság, mely mitsem hoz a konyhára, kezd a nép belátni . . . és tudja már hogy hanyadán van, mert a kvóta megvan alapítva s a nép megváltója megtagadtatott.
- October.** Az országgyűlésnek legelső teendője leendő (már e jövődőlés) a felelős miniszteriumnak még egy évre provisoriumot szavazni, tehát marad minden a régi kerékvágásban. Az adó országszerzte exequáltatván, a fináncz-miniszternek bő szüretje lesz.

November. Az egy évi provisoriumat csak azért is megszavazza a majoritás, hogy mához esztendőre midőn a képviselők újválasztás alá esnek, — a Deákpartnak hivatalserége erélyes fellépése folytán ismét sikerülhessen az országgyűlésen többségre vergődni, hogy valahogy ki ne szalassa keze közül a kormány gyeplőt, és tovább is virítszon a kikiries.

Kandó Kálmán miniszteri tanácsos, ki ezuttal a nélkül választatik meg képviselőnek, hogy valaki vérét áldozta volna fel érte, (esupán csak a bor folyt) verifikáltatik.

Deczember. Ekkorára az alkotmánnyal dosztig úgy jóllakunk mint derék, loyális, becsületes polgárok, hogy már több szabadságot else fogadunk, akármint erőszakolná ránk a miniszterium.

Visszatekintünk még egyszer hatvanhétre, — felszámítjuk mit adtunk ki és mit vettünk be? — mi a haszon mi a kár? — és a számadás oda üt ki, hogy miután az országnak minden kívánalmi egytől egyig teljesültek, nincs egyéb tenni valónk, mint elővenni tubákos pixisünket, s esippentvényet az azelőtt esászári — most már királyi sárga tobákból — szippantsuk fel és trszsz . . . trszentsünk egy nagyot és kérjük a jehovát, — hogy ne adjon a magyar népek boldogabb új évet, mint az 67-iki vala, mert e nép már megelégedett.

A zsidóemánzipáció pedig marad a jövő évre, tehát adjó ezifra konstitutió!!

Dulful Péter levele

Ludas Matyihoz.

Édes Matyi pajtás! igaz-e vagy kőszá
 Hir az, hogy immáron nyakunkon a kvóta?
 Igaz-e, hogy Bécsben a dolegátyusok!
 Huszonöt percztig már obligátusok?
 És hogy Böszörményit sajtóperbe fogták . . .
 Tőle a szent igék ezrit elkobozták?
 Mig válaszod kapnám, mond Laci bácsinak:
 Majd kíségitik őt a figrispártiak!
 Vagyunk ám elegenden itten a vidéken —
 Alig tarthatjuk már önmagunkat féken.

Ujdonságkép ammit irhatok pajtikám!
 Dohányunk, mit szívunk, korántsem trafik ám.
 Hisszük, hogy eljövend a minék jömi kell, —
 E bugyogós kornak csakugyan veszni kell.
 Bugyogónak hívják nálunk azt a zsákot:
 Melybe némely satnya két lába bemászott.

Nem akarom most itt azt elősorolni . . .
 Kiken szeretnök azt szépen kiporolni.
 A mi nótánk csak ez: nem kell nekünk kvóta . .
 Az is a ki, a nyakunkra rötta.

Irta e néhány sort — egyik jó barátod!
 Volt iskolatársad, kenyeres pajtásod!
 Vörössapkás honvéd egykor Danjaniésnál . .
 Most hivatala van, jó pajtás! . . . a napnál.

Dulful Péter.

Eredeti levelek.

XXX.

Téns uram!

Tudok én egy kicsit németül, még pedig úgy, hogy engem ugyan bolonddá nem tesz a nyelvével az a német. Kell is már látja téns uram! hogy az ember németül tud, mert közeledünk ahhoz, hogy mahónap németül beszélünk még az ur istennel is. Hanem hát ki kell tanulni ennek a hasmenős nyelvnek a fortéjját, s tudai kell, hogy mikor a német ezt mondja a magyarnak *w a s z*, — haragszik az ebalelke, — annyiba kell venni mintha vasat kívánna, a vasból pedig van a nyakvas. Mikor meg azt mondja *gut morgen*, — nem azt teszi a, hogy jó reggelt hanem azt, hogy majd csak holnap lesz jó hozzád. Olyan beszéd az mint mikor a csapszékajtó felibe írják „*ma pénzzér holnap ingyen*“ hát még mikor azt mondja „*gut*“ nem kell neki hinni, mert kutat ért alatta — a mibe bele akar buktatni, a tályog egye meg.

Most meg már mindég azt mondja, hogy *kvóta*, e meg annyit tesz hogy *kóta*, a melylyel kiéneklizsebünköl a drága nótát, a banknótát, s ha oszt odaadjuk neki rá mondja: *itang*, — s mink meg azt hisszük annyit tesz, hogy köszönöm? azt biz a fekit, — akkor is azt mondja *bitang*!

Bécsbe most a magyaroknak azt mondják *gefällig*, — igen ám de ide haza onnan messziről úgy hallik hogy keféllik őket.

A legszentebb életü emberre is csak annyit mond hogy *hajlik*, — de az ily rossz náctiónak nem is hiába *gebéd* az imádsága. Nem csuda különben mert *szél* a lelke, *rosz* a lóva, *háj* a szénája; oszt e mellé még oly galád, hogy ha rá mutatt a feleségire, — hát azt mondja hogy *vájbele*, az édes apjáról is csak annyit tart, hogy *fátér*, akár mit tud avval kezdi, hogy *ökán*, hogy a hóhér herélje ki mindet.

Na hát téns uram! uggyi hogy én csak értem a mi a német lelkibe van, — az ilyen emberekért bizony kár puskával megválogatni az országgyűlési követeket. Kár még a hetvenhetedik apjok adósságát is elvállalni. Kár tollük félni, olyanok ők mint a bohák, rajtunk élnek, szíjják a vérünket s a hol csak egy van is meglátszik a nyoma mint a poloskác.

Hejj hejj uram isten! csak azt engednéd már, hogy egyszer már megbolházkodhatnánk úgy kedvünkre s ne kék mindig csak vakaródzani.

Karakán Marcz
gulyás-bojtár.

Hála- és üdvözlő-felirat.

(Egy nagytiszteletű tudós Baranya megyei esperesthez.)

Szent csókokkal illetett lelkiatyánk! szeretett gyámolítónk a Jézus Krisztus nevében!

Jól tudatik általunk, miképen kegyelmed a mi urunk Jézus Krisztustól nyert apostoli talentumai szerint megvizsgálván a mostanában választott nagy tótfalusi lelki atyának származási állapotját és vérségi öszvekötetéseit, találja vala azt salamoní bölcsességével, épen mint magával kegyelmeddel, ugy az egész baranyai papsággal atyafiatlan, komátlan és sógortalan voltában, miért is kegyeskedett kidúrni őt onnét a Jézus Krisztustól adatott apostoli ereje szerint, hogy lenne az mondott egyházban kegyelmed tíjának, sógorának és komájának Czucz Lajos jóakarójának zsiros hivatala.

Jól tudatik az is, mikép az e miatt megháborodott hivek nem választanak vala papot mindez ideig, ha nem élnek vala, mikép az urnak különös lelki kegyelmébe fogadott nazarénusok immáron tíz heteken keresztül egyházi pásztor nélkül; mely által titkos felekezetiünk növekedésének gyarapítása, kegyelmed által valósággal czélba vétetett.

Ugyanazért nagytiszteletű tudós kegyelmed által titkos felekezetiünk javára tett eddigi tüvös szolgálataiért im fogadja tőlünk szent csókjainkat, mint a kegyelmedre és házanépére a szentlélektől könyörgött mennyei ártatlan ajándékainkat urunk Jézus Krisztus nevében Amen.

Kelt Paacséron, anno 1867. sept. 16-án.

A nazarénusok titkos gyülekezetének megbízásából

Motólla Péter m. k., takácsmester.

Csiriz Gábor m. k., csizmadiamester.

Néhaüti Mátyás m. k., kovácsmester.

Ungvári ballada.

„Elnök! — szóla a nép —
Nyittasd ki börtönöd,
A mit parancsodra
A várnagy megtömött.

Bocsásd szavazatra . . .
A Mocsári pártot,
Szabad polgárok ők!
Nem pedig jobbágyod.“

Ez őszinte szóra
Csak ez a felelet:
„Kedves cserepárom!
Lödd ki a fegyvered.“

Piki, paki, piff, puff!
Durrogat a puska . . .
S vértől piros, — vértől ázik
Az ungvári utcza.

Mindegy akármitől,
Piroslik vagy ázik,
Csakhogy ismét választhattak
Egy hü Deákpártit.

Nem jó számításba . . .
Ekkor a vér árja . . .
Csakhogy felmászhasson Kandó!
Az uborkafára.

Pompás hatvanhetes
Alkotmányos élet!
Mint verebet ugy lövetik
Rakásra a népet.

Szltya.

Csárdai

I.

Iszik a betyár a padon,
 Siratja a kis leány nagyon;
 Ne sirj kis leány olyan nagyon...
 Nem ütik a betyárt agyon.

Kis leány: Hej nem is azért sirok én, mert nem félttem én Bandimat husz toprongyos némettől se, — hanem attól félek, hogy letalálják itatni és aztán... kizsebelik.

Pattantyuk.

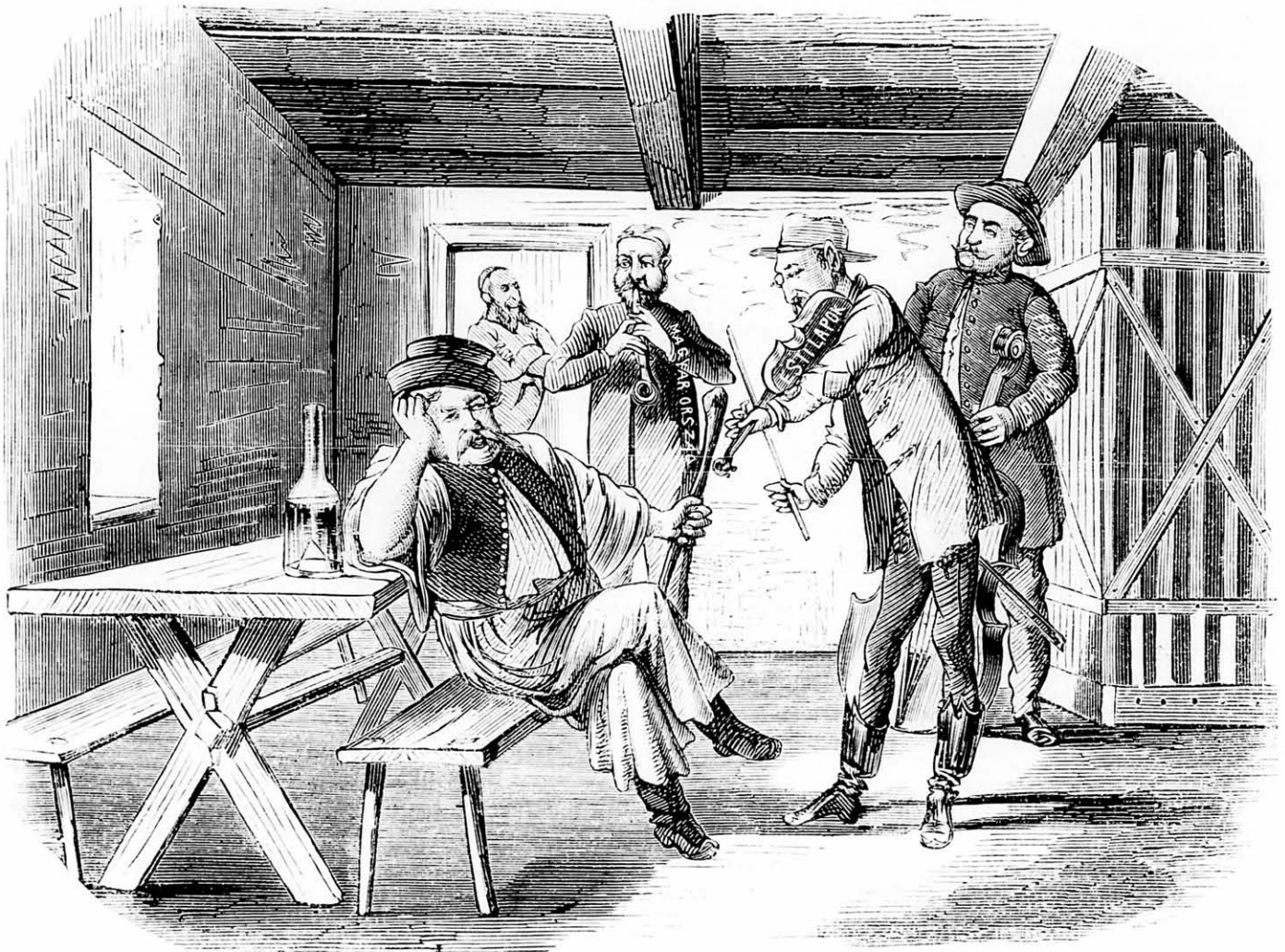
A csehek közül egy nagy karaván készül ismét Magyarországra vándorolni és itt megtelepedni, mintha bizony 18 év alatt nem duplán kikaptuk volna már a porciót belőlük, tehát a csaszlaui sógorokból nem instálunk többet, mert azt csak nem kívánhatják, hogy kedvükért saját hazánkból mi szökjünk meg.

Az r...i tanulók valami jótékony célra pénzt gyűjtögetvén magok közt, midőn az aláírási ivateket összeszámláláskor kíváncsian nézegetnék, hogy ki mennyivel járult a jótékony célhoz — felkiált egyik ifju: „nézzétek barátim! a Görgei fiu 10 frtot adott.

— Szja pajtás! könnyü neki, mert akkora darab földet senki sem adott el mostanába, mint annak az apja“ — jegyzé meg az ifjak egyike.

mulatságok.

II.

Ferencz számadó gazda : Zsiga te ! hogy is van az a nóta :

A csárdában három czigány hegedül,
Nem kell nekem csak a quóta egyedül.

Nevezetes egyéniség volt Debreczenben a kis Klopter Mátvás, tanult okos ember is volt abban az időben míg élt, de biz a feleségével békesség dolgába nem sok jót jegyzett fel róla a krónika.

Na de mikor a közügyek okos embert szemelnek ki a dolog élire, a családi viszony sohasem jó kérdésbe. Elég az hozzá, hogy Klopter Mátvás urat megtették egy izben ülnöknek, mely kitüntetés öt véghetlen jó humorba hozta, annyira hogy kedves hites társának tündöklő ábrázattal dicsekedte el, hogy ő már ülnök.

„Ideje is már egyszer — szolta szegény asszony egykedvűen — mert biz elég régen vagy már álnok.“

Volt a provisorium alatt Debreczenben egy híres kutyasintér. Soká ette a prófontot a katonaságnál, — mikor aztán hazakerült obsittal, e nemes hivatalt vállalta el, hogy megélhessen. Egyszer telefövel széles dicsőségében megállott a piacz közepén, s így adta tudtára a népségnek hatalmas kilétét: „husz esztendeig voltam a császár kuttyája, — most meg én vagyok a kuttyák császára.“

Hanem egyszer nagyon megaprehendált valamiért, s ment egyenesen fel a városházához az akkori polgármesterhez, — vivén magával kutyaütő szeges buzogányát szölla: „nem kella hivatal, fogja ténsurama botomat, érdemesebb kezekbe ugy se tehetném le.“

Ungvár városa polgárai egy petitiót akarnak a miniszteriumhoz benyújtani, — melyben a Kandópárt kolomposainak megjutalmaztatását kéri olyformán, hogy ha már képviselőjük miniszter-tanácsos, Petrovai 2 ik alispánt legalább is tiszteletbeli miniszterré, Tordai Ede uraságát valami titkárrá, — Markos Gyuri fiskálist pedig Mexikóba királyi fiskussá, és Vezerle Zsigát mint a katonák vezérlőjét, valamelyik miniszteriumhoz amsdinerré nevezzék ki. Ez utóbbit természetesen azon privilégiummal, hogy revolverét mindig zsebében hordhassa.

Egy Veres nevű fotográf és egy Vastag nevű festő, mint Borsos és Doktor, kompániába állottak s ketten nyitottak egy fényirdát e czég alatt „Veres és Vastag.“

Bemegy a fényirdájokba egy zsidónő leányával együtt s lefényképezeti leányát. Harmadnapra haza viszi a leány a jólsikerült fényképeket s mutatja a mámelének. Persze a képek alá oda volt nyomva a fényirda firmája: „Veres és Vastag“. Mit olvasván a zsidóasszony s látván, hogy mindenik portré alatt ott áll a Veres és Vastag, rá ront a fényképészekre rettentően protestálva, hogy az ő leánya se nem veres se nem vastag, — ily fuser munkáért nem fizet, adják vissza a pénzét.

Furesa história történt nem rég egy bizonyos egyházmegyében. Volt itt egy fiatal káplán ki a csökönös egyházkormányt haladásra nógatta s e végből a lapokba tudósításokat küldözgetett, melyekben a korifeusok eljárását megrovogatta. Hát most a cikkeit úgy czáfolta meg a szent consistórium, hogy kicsapta a czikkirót a hivatalából. Ugy e atyámiai! ez különös egy kritika? mintha csak Chinában élnénk.

Két borozó — egyik református a másik lutheránus — a felett vitatkozott egymással, hogy melyik vallásfelekezet bír egyik a másik felett elsőséggel.

Kifogyott már mindkettő meglehetősen az argumentumokból, végre a református azt állította, hogy lutheránust még a cigányok közt sem talál egyet se.

A lutheránus erre az állításra oda hívja a közelökben ásitó banda primását s kéri tőle: „Te Ferkó! van-e ti köztetek lutheránus vallású?“

— Ó kirem átossággal mán hogy vóna, cigány is legyen, meg lutheránus is, ha köztünk ilyen akadna, mingyárt megtagadnám a falami-amat.“

Vallást tanított a falusi mester a gyermeknek s kéri magyarázat után egyik tanítványtól:

„Na Gyuri fiam! hiszed-e hát most az Istent?“

— Igen is hiszem rektram! —

„Hát te Janesi! hiszed-e a Krisztust?“

— Hiszem igen is. —

„Hát az istent hiszed-e?“

— Azt már Gyurka hiszi rektram. —

Az egyszeri lelkész nem kelhetett fel olyan korán, hogy szomszédasszonyát már dologba ne látta vagy ne találta volna, megszólítja tehát egyszer:

„Ugyan lelkem szomszédasszony! ha éjjel nappal dolgozik, hát mikor alszik?“

— Bizony édes tiszteles uram! nem is győzhetném ezt a sok álmatlanságot, ha az a kis templombeli álom nem volna, ott szunyókálok egy keveset rendesen.

Panaszkodván egy özvegy asszony a király előtt, hogy fiát katonának vitték, monda a király rámutatva környezőire:

„Ne busuljon azért jó asszony! hiszen lássa mi is mindnyájan katonák vagyunk.“

Mire az özvegy felelé:

— Jaj az urak arra valók, mert nem tanultak mesterséget, de az én fiam már kitanult eszmadia.

Kurucz hangok.

I.

Látlak édes magyar népem!

Szomoruan nézlek,

Miként töröd jó magadat

Hogyan lehess német?

Isten neki teljék kedved . . .

Csupán arra kérlek:

Költözzél ki Csaszlauba

S tagadd meg önléted

II.

Honvéd barátim! nézlek és csudállak,

Ugyan van-e ép-kéz-láb köztetek?

Segélyezéssel ám nagyon kínálnak —

Csak a tilos, hogy ti segéljetek

Szegény hazánk ügyén . . .

Hajh! sirva nézlek én.

Bodrogi Jónás.

Sziporkák.

Férj. Hadd el anyjuk! ne féltsd te Gusztit. A ki ifjuságában kitombolja magát, abból válik a legjobb férj.

Nő. Ha ez igaz, úgy te ifjuságodban nagyon solid lehettél.

Férj. Én egy nehéz keresztet hoztam el a templomból, mit tegyek vele?

Nő. Vidd vissza édesem oda, a honnét elhozta.

Férj. Ugy hát jer feleség, menyjünk a templomba, visszavezetlek az oltárhoz, honnét elvezettelek.

Egy végrendeletből. „7-er A napokban elveszett két tehenemet is Aladár fiannak hagyományozom, ha vissza kerülne; ha pedig nem kerülne vissza, úgy maradjanak Kondás János nevezetű hű szolgáimra.“

Vendég. Koresmáros ur, úgy látszik, ön étlapjait censura alá küldi.

Koresm. Honnét gondolja, nagyságos uram?

Vendég. Mert a java mind keresztül van huzva.

Hadnagy. Kedves nagysád! voltam bátor felkeresni még egyszer, hogy végbücsü tiszteltemet megtegyem.

Özvegy. Örülök rajta.

Az asszonyok nem mennek menyországba, vagy legalább hajdanta nem jutottak oda. Kiténik ez Szt. János szavaiból, ki így ír: „és lön a mennyekben csend — egy fél óráig tartó.“

No öcsém! most már szolgabíró vagy, vehetsz magadnak feleséget.

— Örömet, csak tudnám kiét. —

Báiban. Kisasszony! kegyed nővére igen szép, mint egy angyal. Csak az kár, hogy nem tud beszélni. Már három tánc alatt folytonosan mulattatom, de még nem hal ottam egyébszavát, mint „Oh igen!“ Nem különös az?

Kisasszony. Oh igen!

Szakácsné. Parancsolja nagyságod a kávét rögtön, — vagy vár, míg kész lesz?

A. Ugyan barátom, hogy tudta ez urat nekem élelmezésre ajánlani? Hiszen ez egészen tönkre juttat; — pedig azt mondtad, olyan gyomorral bírsz mint egy gyermek.

B. No persze! úgy értettem, olyan nagy gyomrom van, mint egy gyermek.

A. Mi a manó! Aladár oly jó lábon áll, hogy ekvipázson járhat.

B. Én az ellenkezőt hiszem, mert akkor nem járna a kocsiban; tehát rossz lábon kell neki állani.

A. Gratulálok uram! hogy G. elvette leányát, hogy van megelégedve vejjével?

B. Ami vömet illeti, jó, — csak az kár, hogy nem tud játszani.

A. Hisz azon csak örülhet.

B. Igen ám! csakhogymégis mindig játszik. —

Egy vaskalapos esperest dicsőítésére.

Van egy híres egyházmegye,
Annak meg egy esperese,
Még ugyan nincsen nagy hasa,
— Mi nagy baj a?
Hanem azért ő nagy basa!

Vagyon neki nagy hatalma,
Mert ő mindenkit felfalja;
Káplán s tanítókon tölti,
A mint győzi
Bosszu dühét . . . eb az ingi.

Hogy hire nem terjed nagyon,
Annak csak egy oka nagyon:
Bach uram már megelőzte,
És előle
A borostyánt lelegelte.

Érdeme most szaporodott,
Mert egy káplánt kicsapatott.
Ugy kell annak a káplánnak . . .
Mért nem köszönt a papjának —
S a lovának.

Hányat ütött az óra?

Legujabb fővárosi történet.

Egy magasrangu urnőnek egy fiatal opera énekes jobban tetszék, mint öreges ura, s hogy a fiatal énekes iránti vonzalmát napfényre hozhassa, Adonísának egy arany órát vásárolt — lánczezal együtt 800 frtért. Azt azonban, a delnő nem tudta, hogy az óra hangosan veri az órák számát, tehát kebelében helyezé el. — Véletlenségből éppen akkor lépett be a férj szobájába, midőn az óra ütni kezdett.

A bájdus hitestárs azonban gyorsan feltalálta magát; — elbeszélé könnyen hívó öregének, hogy hazatérteben az uton egy órát talált és kérte férjét, hogy lenne szives a talált órát a kapitányságnál letenni.

Kevés idő mulva jelenkezék az opera énekes, mint az elveszett óra tulajdonosa, s miután az órát — a vett tudósítások nyomán — részletesen leírta: neki kézbesítettett. Nehány nap mulva azonban a férj ugyanazon órásmesternél, hol neje az órát vásárolta; saját óráját akarja igazíttatni. Az órás midőn a férjet látta jönni, ezen szavakkal sietett eléje: „hogy van méltóságod megelégedve az órával melylyel a grófnő meglepé?“ (a becsületlen óramester azt gondolá, hogy egy hitestárs mást meg nem lephetne egy órával, mint férjét.)

„Igen jól“ — válaszola a gróf.

Ezután minden világos lön előtte . . . azonban meglegetését a mennyire lehetett iparkodott észre nem vettetni; hanem miután az órástól megtudá, hogy még 200 frt. jár az óráért, azt a legnagyobb készséggel kifizette.

Daczára azonban, hogy a drága órát meg nem kapta, mégis jól tudta, hogy odahaza hányat ütött az óra?

Szótalány.

Hi engem a német . . .
Azt tudja ló vagyok,
Pedig a nem vagyok
Mert láb nélkül futok.
De hijába futok, —
Magzatim elveszik . . .
Egyik róla iszik,
Másik róla eszik.

Politikai diszkurszus

Iczik szomszéd és Mihály gazda között.

Mihály. Hát hogy sikerült a Türrenek adott nagyszerű fáklyaszene szomszéd! hallottam, hogy maga is ott volt?

Iczik. Nü nü nü tholán bizony esüföt akarja kend Mihály gazda belilem özni?

Mihály. Nem biz én szomszéd! komolyan kérdezem, mert hát nekem egy kis sorom lévén

azon estve, nem lehettem jelen, ezekből a fránya újságokból meg ki nem okoskodhatik az ember, a hányféle, annyiféle csütri csavarja a dolgot; a ki saját szemével látta, csak leginkább referálhat róla. Noshát hogy történt?

Iczik. Hát ogy thürtént, hogy hazafiség a nemzetiségnek . . . futsh. Althaburnagy helyett megfogthuk a bajai esizmadiát; mi thübb thodja khedves Mihály gazda! a fáklyát is a magam phénzén káfultham ütven krajezárt kidubtam a szabadelvő hazafiségér azirt is vagyuk egy khiesit brájgesz . . . baragus. Uszthántég az a Szitár der fiskál, micsuda szüntüklat szithálta el mint a pitlés malum? pitze gepore! mit üzenget ő a dritte Napuleunnak a sógrúthul az Iczik nevében? ha én akharum valamit üzeni valakhinek, pláne a Napuleon császárnak, khöldöm neki egy telegrafische depesch a magyar királyi telegráfon, khiteszem némethül die Antwort is gezahlit és pünktüm. Zoloch leben ezer eszthendüig Mihály gazda nem megyek thübbet fáklyásmuksikhával thiszthelkhedni, mig nem thodom, bizonyosságusan kóser-e vagy tréfe hazafih . . . a kinek illumináluk, dasz zög i.

Mihály. Az is annak a rendje szomszéd! hogy az ember gondolja meg jól először mit tesz, mustrálja ki emberét, hogy ki fia? és azután csapjon neki hókusz pókuszt. Lássá, ha már épenséggel demonstrálni akart a mi szabadelvüi pártunk, megkellett volna válsztani a szónokot, kinek szavaiban gáncsot az

irigység sem találhatott volna, mert tudja Iczik szomszéd! hogy ezek a mi osztrákimádó elleneink oly szörzsálhasogató flibuszterek ám, kik még a kákán is esomót keresnek; — ha osztán valaki köztünk egy hibás szót kitalált szalajtani a száján, elkapják azt, mint kutya a koncót, és addig rágódnak rajta, mig a foguk ki nem törik benne. No már ha én köszöntöttem volna fel Türr gyenyeralis uramat, én bizony semmi izeneteket nem küldözgettem volna tőle sem Napoleonnak, sem annak a kinek, mert az én dikezióm rövid lett volna mint a nyul farka . . .

Iczik. Hát hogy khüszüntette vulna fel Mihály gazda?

Mihály. Hogy-e? hát csak így ni: „isten hozott derék hazánkfia, adjon az isten erőt egészséget néked, hogy szegény hazánk javáért és szabadságáért szinte oly hőstetteket, tégy minöket fogadott hazád Olaszország függetlenségeiért kivivtál.“

Iczik. Ukus ember maga Mihály gazda, mert csak lemente után dieséri a napot.

Ludas Matyi gyorspostája.

Azs én nagy jó uram
A prinesipálishom!
Érdemes gyűjtőit
Tisteli alásson:
Hogy csak addig üssék
A vasat mig meleg,
Hogy valamiképen
A finánezminiszter
Sürgös rendelete . . .
S az adóhátralék
Exekutziója . . .
Ne előzhesse meg.

Símai urnak Nagy Kátára: Az ohajtott karikatúra képen nem molatnának előfizetőink, privat passióért pedig 15 frtot, mint a mennyibe egy képünk kerül, kialni egy kissé bossos lenne. Mit tegyünk a küldött egy forinttal.

Előfizetési felhívás.

Tisztelettel felhívjuk úgy az eddigi mint az ujonnan jelentkező előfizetőket, hogy a magyar népmulattató képes lapjara előfizetéseiket megújítani f. évi october hó 1-ig sziveskedjenek, hogy a nyomtatandó példányok öszvege iránt magunkat tájékozhasuk, s ne legyünk kénytelenek lapunkat, — mint az első évnegyedben történt — nagy költséggel újra nyomatni.

Előfizetési ár:

Negyed évre csak egy forint,
az előfizetési pénzek

bérmentve a kiadóhivatalba 3 korona-utca 18. sz. a.
küldendők.

Rajzoló Stuhlmüller.]

Laptulajdonos és felelős szerkesztő: MÉSZÁROS KÁROLY.

[Metsző Horváth.

Kiadja és nyomtatja az Első magyar egyesületi könyvnyomda (Fanda és társai) 3 korona-utca 18. sz.

E számhoz van mellékelve a „Jó barát“ című képes ujság előfizetési felhívása.